

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ
ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Άννα. Ν. Σερούτου

Αι περιπέτειαι ενός γαμβρού

Κωμικός Μονόλογος

Ποικίλη Στοά (Ημερολόγιο), Αθήνα

τμ. 13 (1898), σ. 166-168

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΓΑΜΒΡΟΥ

(ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

ΙΧΕ ξανθά μαλλιά και όγδοήντα χιλιάδες προΐκα όλοστρόγγυλαις. Έπήγαινε εις τὰ καλλίτερα σαλόνια με τήν θείαν της, ήτις ήτο σεβασμία και σεβασμίων διαστάσεων. Αύτη λοιπόν ή θεία, ποϋ να μη βασκαθη, προ 15 τουλάχιστον έτων ειχεν έορτάσει τήν πεντηκονταετηρίδα των γενεθλίων της, ήτο δε πλέον σίγουρο, ότι εντός όλίγου θα άπεχαιρέτα τήν γήν αύτήν, τήν όποιαν τόσον ειχε κουράσει με τας 92 όκάδας του σεβασμίου όγκου της και θα έπέτα έλαφρά ως χελιδών εις τήν βασιλείαν των Ούρανών. Έπειδή όμως ό παρās της ήτο τριπλάσιος από τὰ χρονάκια της, (ξεύρετε βέβαια πολλαπλασιασμό ; αΐ ; τρεις φοραΐς 85, μόνον), και έπειδή θα τὰ άφινε όλα εις τήν άνεψιάν της, αΐ ! καταλαμβάνετε, έπήρα φωτιά, όπως θα έπερνε ό καθένας από σας. Τήν ήγάπησα λοιπόν 'στα γιομάτα, όχι τή θεία ! αυτό δά μου έλειπε, καλέ, τή νέα ή όποια με ειλικυσε, με ξετρέλλανε με τὰ θέλγητρά της, και όλως διόλου μεταξύ μας, με τὰ λιανά της. Και μέσα σε όλα αυτά και άλλη εύτυχία δέν ειχα, ούτε πενθερόν . . . ούτε πενθεράν. Αΐ ! τί θα εκάμνετε σεΐς, εάν εισθε εις τή θέσι μου παρακαλώ ! Τρεμούλιασμα τής φωνής λιγωμένα μάτια στεναγμοΐ σας αγαπώ σας λατρεύω κ.λ.π. Το αυτό λοιπόν εκαμα και έγώ στρατηγικώτατα . . . και μολονότι έφοβούμην μήπως δέν άνταποκριθῆ εις το αίσθημά μου, εν τούτοις ή δεσποινίς κατήγετο και αύτη από τήν περίφημον εκείνην πλευράν του 'Αδάμ, ή όποια όσον και

ἂν μεταφυτευθῆ εἰς ἑτερόφυλλον σῶμα, δὲν παύει νὰ ζητῆ τὰς πρώτας τῆς συντρόφους· ἐν τούτοις κατὰ τὴν συνήθειαν ἤρχισε... λίγο... λίγο...

— Καλὲ νὰ τὸ πιστεύσω, καὶ ἂν μὲ γελᾷς, καὶ ἂν ζητῆς νὰ μὲ ἐκθέσης, τότε ἐγὼ τί θὰ γείνω· συλλογίσου, ὅτι θὰ πάρῃς εἰς τὸ λαιμό σου ἓνα κορίτσι, ὅπου ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται κάτι τι ἢ καρδιά του γιὰ σένα!...

Καὶ οὕτω τὴν νέαν, ἔφερον εἰς τὰ δῖχτυά μου. Νὰ σᾶς εἰπῶ ὅμως: Δὲν εἶχε καὶ ἄδικο: διότι τὸ ὑποκείμενόν μου δὲν εἶνε ἐντελῶς εὐκαταφρόνητον, ἐκτὸς ἐὰν ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην, Δεσποσύναι μου τρυφεραί. Δὲν σᾶς λέγω πῶς εἶμαι Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, ἀλλὰ... τρώγομαι ὅπως δῆποτε· κάμνω ζωὴν τακτικὴν, εἰξεύρω ἵππασίαν, ποδήλατον, παίζω *Maus*, χορεύω ὡς χοροδιδάσκαλος, τραγουδῶ ὀλίγον. . . .

— Ἄν μ' ἀγαποῦσες λίγο ποῦ τόσο σ' ἀγαπῶ περιφέρομαι εἰς τὴν δενδροστοιχίαν μὲ τὸ μονόκλ μου, τέλος δέ, ὡς βλέπετε, ἔχω ὅλα τὰ προτερήματα διὰ νὰ ἐλκύσω πολύφερνον νύμφην. Τὸ μόνον κακόν μου εἶνε, ὅτι εἶμαι ὀλίγον . . . ἀφηρημένος.

Ἐπὶ τέλους ἡ Φιφή, (οὕτω ἐλέγετο ἐπὶ τὸ χαϊδευτικώτερον ἢ κόρη), ἔρριπτεν ἐπάνω μου τὰ ἐμπρηστικά ἐκεῖνα βλέμματά της, ἅτινα ἦναι πταυρκαϊὰν ἐντός μου, μεταβάλλοντα τὸ ἐσωτερικόν μου εἰς φοῦρνον πεπυρωμένον.

Εἰς τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴν συμφωνίαν, ἡ θεία κρατοῦτε τὸ μπᾶσο! ἤμην τὸ ὄνειρόν της, ἔλεγεν αἰωνίως, ὅτι ἐγὼ γεννήθηκα διὰ τὴν ἀνεψιάν της καὶ ἡ ἀνεψιά της δι' ἐμέ.

Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν θέσιν μου, ἐκολυμβοῦσα εἰς πέλαγος . . . εὐδαιμονίας. Ἦρχισα λοιπὸν τὰ σύρτα—φέρτα, τὰς ἐπισκέψεις δῆλα-δῆ, μὲ ἐδέχοντο δὲ κάθε ἡμέραν, ἐνδιαφερόμεναι περὶ τῆς λατρευτῆς τῶν υἰείας μου, καὶ ἐκτὸς τῶν ἐπισκέψεων, ἔστελλα τακτικὰ ραβασάκια, καὶ ποιήματα, ἀντίγραφα ἐννοεῖτε κανενὸς ποιητοῦ! Μπᾶ! ἐγὼ δὲν καταδέχομαι νὰ εἶμαι ποιητής, ἐγὼ θέλω νὰ βρίσκω ἑτοιμα τὰ ὠραῖα πράγματα ποῦ μᾶρέσουν· τότε, ἐὰν δὲν τοὺς εἶχαμε ἀνάγκη, εἰς τί θὰ ἐχρησίμευον παρακαλῶ οἱ ποιηταί; Οἱ ποιηταί εἶνε ἓνα εἶδος κηπουρῶν, ποῦ καλλιεργοῦν τριαντάφυλλα γιὰ ταῖς ξέναις μύταις καὶ γιὰ τὴ δική μου· ἄλλως τε αὐτὴ ἡ τρέλλα δὲν μοῦ ἦλθεν ἀκόμα, νὰ ταξειδεύω μὲ ἀερόστατα καὶ ἀδειανὸ στομάχι.

Εἶχα πλέον καταντήσει ἐκεῖ μέσα τὸ *enfant gâté*· μὲ ἐφώναζε Παπαρρηγόπουλο ἢ μία, Σολωμό, ἢ ἄλλη, Παράσχο ἢ ἀπ' ἐδῶ, Βαλαωρίτη ἢ ἀπ' ἐκεῖ· ἤμην λοιπὸν ἀναγκασμένος νὰ μιλῶ αἰωνίως, γιὰ ἀηδόνια, γιὰ παγώνια, γιὰ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ, γιὰ τὸ ἐλαφρὸ συνεφάκι, γιὰ τὸ χλωμόφρεγγο φεγγαράκι καὶ γιὰ τὴν ῥοδοδάκτυλο αὐγοῦλα.

Ἐπροσδιωρίσθη τέλος ἡ ἡμέρα τῶν γάμων μας, πέρνω τὸ φύσημά μου λοιπὸν στὰ μαγαζιά διὰ δῶρα τῆς νύμφης, καὶ μὲ εὐγλωττίαν Δημοσθένους, μὲ ρεκλάμαν τῆς μεγάλης προίκας, καὶ μὲ συνάλλαγμα τὸ ὁποῖον ἔληγε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος, κατορθώνω καὶ πέρνω σκολάρικια, βραχιόλια, δακτύλιδια, κατενθουσιασμένος δέ... φθάνω στῆς μνηστῆς μου. Ὁ ἐνθουσιασμός των δὲν περιγράφεται. Ἀριστουργήματα, ἢ

μία απ' ἐδῶ, ἔξοχα ἢ ἄλλη ἀπὸ κεῖ, ἐξαίσια, πριγκηπικά, ἢ απ' ἐδῶ. Καλὲ μοῦ θάμβωσαν τὰ μάτια μὲ τὴ λάμψι τους ἢ ἀπὸ κεῖ . . . καὶ ἐγὼ . . . Μά, τὰ δικὰ σου μάτια σκορποῦν ποῖο πολὺ λάμψι ἀγάπη μου!

Ἐφθασε τέλος ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου· ἡμέρα, ποῦ τὴν συλλογίζομαι καὶ μὲ πιάνει . . . συνάχι μὲ ἰνφλουένζα . . . Σὰς εἶπα θαρρῶ πῶς εἶμαι ὀλίγον ἀφηρημένος, αἱ! . . . Βάζω τὸ φράκο μου, τὴν ἄσπρη μου γραβάτα, τὰ ἄσπρα μου γάντια, πέρνω ἄμαξα καὶ πάντοτε μὲ φοβερὸ καρδιοχτύπι, μήπως ἄργησα κατὰ τὴν συνήθειά μου, καταφθάνω στὸ λεπτὸ εἰς τῆς μνηστῆς μου. Μπαίνω . . . Ὁ γάμος ἦτο νὰ γείνη τὴν Κυριακὴ καὶ ἐγὼ παρουσιάζομαι, πότε παρακαλῶ . . . τὴν Δευτέρα! Βρίσκω τὸ σπῆτι ἀνάστατο, τὴν Φιφὴ μὲ μέτωπο συννεφιασμένο σὰν μαῦρος οὐρανὸς πρὶν βρέξη, καὶ ἐγὼ . . . μένω βουβὸς καὶ ἀκίνητος—*Tableau!* Θέλω νὰ φύγω, τὰ πόδιά μου ὅμως ἦσαν ἐκεῖ καρφωμένα, καὶ ἐκύτταζα μὲ βλέμμα ἠλίθιο, ὅταν ἔξαφνα εἰσβάλλει ἡ θεία, κόκκινη σὰν ἀστακὸς βρασμένος, ἔτοιμη νὰ τῆς ἔλθῃ ἀποπληξία! ὦ! μανία! ἐμούγκριζε, πηδοῦσε, ὠρύετο, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐφαντάσθη, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

— Νὰ μᾶς κάμης τέτοια προσβολή, τέτοιο ρεζιλίκι, νὰ ντυθῆ ἡ νύφη, μὲ τὸ πέπλον τῆς, μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς, καὶ νὰ μείνη εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ! τί φρίκη! τί ἀναίδεια! . . .

Καὶ μήπως δὲν εἶχαν καὶ δίκαιο . . .

Φαντασθῆτε τόσοσ κόσμος νὰ περιμένῃ τὸ γαμπρό . . . ἐμένα . . . καὶ ὁ γαμπρὸς νὰ λείπη . . . ἀλλὰ ποῖὸς βαστοῦσε πλέον τὸ στόμα τῆς θείας.

— Καὶ τολμᾶς νὰ ξαναπατήσης εἰς τὸ σπῆτι, ὕστερα ἀπὸ τέτοια προσβολή, ἀγύρτη, λοιμοκοντόρε, Ζουλοῦ! . . .

Ἄ μὰ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθηκα πλέον καὶ ἐθύμωσα, καὶ βρίζω τὴν θεία πολὺ ἄσχημα! τὴν εἶπα φώκια καὶ οὔτε ἐνθυμοῦμαι τί ἄλλο!

Καὶ τότε ἔγεινε χαλασμὸς κόσμου· ἐφυσοῦσε σὰν ἀληθινὴ φώκια, ἐδάγκανε τὰ χέρια τῆς, ἐμούγκριζε, ἐφώναζε καὶ τέλος κατὰ γενικὴν συνήθειαν τῶν γυναικῶν, ἐλυποθύμησεν. Ἡ Φιφὴ ἔτριβε μὲ ξύδι τὰ μηνίγγια τῆς, καὶ ἐγὼ τῆς ἐδάγκωνα τὸ δάχτυλο διὰ νὰ συνέλθῃ.

Τέλος, ζαλισμένος, ἐλεεινός, ὅπως ἤμουν, σκύβω νὰ τὴν σηκώσω γιὰ νὰ τὴ βάλλω ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς ἀλλὰ ξεγλυστρῶ . . . καὶ πάρτονε κάτω, τὸν ὑποφαινόμενο, μὲ τὸ μπουγαδοκόφιο ποῦ εἶχα στὰ χέρια μου καὶ τὸ ὁποῖον ἡ γλυκεῖα Φιφὴ ὠνόμαζε θεία τῆς.

Ἡ σκηνὴ δὲν περιγράφεται· εἶδα καὶ ἀπόειδα πλέον, ὅτι δὲν ἦτο καμμιά ἐλπὶς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, ἀνάμεσα σὲ δὴτὸ γυναικὲς μὲ νεῦρα! . . . Σηκόνομαι κακὴν κακῶς, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ κανένα, οὔτε νὰ ξαναγυρίσω νὰ δῶ τὴν ἄρραβωνιαστικιά μου, καὶ τὸ κόβω λάσπη· καὶ ἀπὸ τότε πλέον ἔβχλλα ὄρκο καὶ σταυρὸ νὰ μὴν σκεφθῶ γιὰ παντρεῖά, ἐκτός . . . ἂν καμμιά . . . ἀπὸ σὰς . . . τὰς ὠραίας ἀναγνώστριάς τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» μὲ γουστάρη . . . τώρα . . . ποῦ ἔμαθε τί ἀξίζω. Εὐκόλως εἶμπορεῖ νὰ πληροφορηθῆ τὴν διεύθυνσίν μου, καὶ ἄς μὲ ζητήσῃ γιὰ γαμπρό! . . .

(Μίμησις)

ANNA N. ΣΕΡΟΥΪΟΥ